

## Fővárosi Ítéletábra

13.Gf.40.447/2016/3-III.

A Fővárosi Ítéletábra a dr. Frank Zsuzsanna jogtanácsos által képviselt felperes neve (**felperes címe**.) felperesnek dr. Gyalog András ügyvéd (**alperesi képviselő címe**) által képviselt I.rendű alperes neve (**I.rendű alperes címe**) I. rendű és II.rendű alperes neve (**II.rendű alperes címe**) II. rendű alperesek ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2016. július 21-én kelt 15.G.40.153/2015/27. számú ítélete ellen a felperes 28. sorszámú fellebbezése folytán meghozta az alábbi

### í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét megváltoztatja;

egyetemlegesen kötelezi az alpereseket, hogy 15 nap alatt fizessenek meg a felperesnek 3.498.000 (Hárommillió-négyszázkilencvennyolcezer) forintot, valamint 150.000 (Egyszázötvenezer) forint jogtanácsosi munkadíjból, továbbá 76.200 (Hetvenhatezer-kétszáz) forint ügygondnoki munkadíjból álló együttes első- és másodfokú perköltséget;

egyetemlegesen kötelezi az alpereseket, hogy az állami adóhatóság külön felhívására, a felhívásban megjelölt módon és számlára fizessenek meg az állam javára az illetékfeljegyzési joguk folytán le nem rótt 489.720 (Négyszáznyolcvankilencezer-hétszázhusz) forint első- és másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### I n d o k o l á s

A felperes keresetében az alperesek egyetemleges kötelezését kérte 3.498.000 forint megfizetésére a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 118/ § (3) és (4) bekezdései alapján.

Előadta, hogy a kénysztörleszt eredményeként megszűnt **B.K.** Kft.-vel (továbbiakban: cég) szemben 3.498.000 forint hitelezői követelése maradt kielégítetlenül. A cég a 2013. évi beszámolóját már nem helyezte letétbe, annak közzétételére sem került sor, ezért a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete 2013. év elején bekövetkezett, a hitelezői érdekek sérelmét ekkortól vélelmezni kell. Az alperesek mint a kénysztörleszt eredményeként megszűnt cég ügyvezetői a tevékenységüket a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően nem a hitelezői érdekek figyelembe vételével látták el.

Az alperesek érdemi ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték.

Nem vitatták, hogy a 2013. évi mérleget a cég már nem helyezte letétbe, nem tette közzé. Hangsúlyozták, hogy a 2011. novemberben alakult cég nyereségesen kívánt működni, ennek

sikertelensége nem jelenti azt, hogy az ügyvezetők a cég, illetőleg a hitelezők érdekeivel ellentétesen cselekedtek volna. Vitatták, hogy a cég vagyonszerzése, a követelések kielégítésének megghiúsulása nekik felróható okok miatt következett volna be.

A Székesfehérvári Törvényszék a 2016. július 21-én kelt 15.G.40.153/2015/27. számú ítéletével a keresetet elutasította. Az alperesi ügygondnok munkadíját 76.200 forint összegben állapította meg azzal, hogy annak kifizetéséről az ítélet jogerőre emelkedését követően rendelkezik. Megállapította továbbá, hogy a feljegyzett illetéket az állam viseli.

Az ítélete indokolásában a lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapította, hogy az alperesek 2011. november 4-től a cég ügyvezetői voltak. A cégnek különböző adónemeket érintően 2013. januártól tartozásai keletkeztek, amelyek rendezésére már nem került sor, azok behajtása iránt a felperes által 2013. február 11-én kezdeményezett végrehajtást eredménytelen maradt. A cég 2013. június 4-ig adóbevallási kötelezettségét teljesítette, azonban az abban az évben keletkezett 156.000 forintos adófizetési kötelezettségét nem. A 2013. üzleti évre vonatkozó beszámolóját 2014 májusában nem helyezte letétbe, annak közzététele felől nem intézkedett.

Megállapította továbbá, hogy a felperes bejelentésére a Székesfehérvári Törvényszék Cégbírósága Cgt.07-14-000589 számon törvényességi eljárást folytatott le az ismeretlen székhelyű céggel szemben, amelynek eredményeként elrendelte a kénysztörölési eljárás megindítását. A Cgt.07-15-00045 számon lefolytatott kénysztörölési eljárásban a felperes bejelentette a kereset szerinti összegben a hitelezői követelését, amely túlnyomórészt kiszabott bírságból és pótlékból tevődött össze. A cég törleszt elrendelő végzés 2015. május 15-én jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú bíróság a Ctv. 118/A. § (3) és (4) bekezdésének idézését követően abból indult ki, hogy a Ctv. 118/A. § (4) bekezdése szerinti törvényi vélelem alapján a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell, mert az alperesek a cég 2013. évi mérlegét nem helyezték letétbe és annak közzététele felől sem intézkedtek. Azt tartotta szem előtt, hogy a törvényi vélelemmel szemben - a jogszabályban rögzített kimentési körülményeken túl - az alperesek bizonyíthatták, hogy a hitelezők érdekeivel ellentétes mulasztásuk nincs okozati összefüggésben a cég vagyonának csökkenésével, a követelések kielégítésének megghiúsulásával, hanem ennek az alpereseken kívüli okai voltak.

A 2012. év második felében a cég könyvelését végző **O.L-né** tanú vallomása is figyelemmel az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy 2013. év elejére a cég fizetéseképtelenné vált, vagyont a működési költségek felemésztették, bevétele alig volt, forgóeszköz-állománya elfogyott, éves mérlegét végül már össze sem állította, de ezen körülmények nem az alperesek jogellenes magatartásával, hanem a cég rossz működési feltételeivel, a piac- és bevételszerző tevékenység hiányával állnak okozati összefüggésben. Az alperesek nem azért nem fizették be az adótartozást, mert saját célra használták fel, hanem nem képződött olyan összegű bevételük, amit erre a célra fordíthattak volna. A céget 2011. év végén kis tőkével alapították meg, többféle tevékenységgel sikertelenül próbálkozott, nyeresége nem képződött, saját tőkéjét élte fel működéséhez, a forgóeszközét (élelmiszer) a működése során értékesítette, nagy értékű tárgyi eszköz állománya nem képződött, amit értékesíteni lehetett volna. Az alperesek a két év alatt belátták, hogy nem tudják tovább működtetni a céget, pénzük tagi kölcsön nyújtására nem volt, így 2014. évben sorsára hagyták a céget, feltételezhetően külföldön vállaltak munkát, amely magatartás nem felel meg a Gt. társaság működtetésével kapcsolatos szabályainak. Mindezen túl azonban nincs adat arra vonatkozóan, hogy az alperes felróható magatartása miatt nem képződött olyan bevétel a működtetés során, amiből a cég adótartozását ki tudta volna fizetni.

Kiemelte, hogy önmagában az ügyvezetők rossz gazdasági döntései a felelősségük fennállását nem alapozzák meg, ehhez többfeltételezésre, pl. csalárd szándékra, saját gazdasági érdek érvényesítésére, hitelezők kijátszására irányuló magatartásra lett volna szükség, amelyre adat nem volt.

Figyelemmel arra, hogy a per adatai alapján nem az alperesek felróható magatartásával okozati

összefüggésben következett be vagyonszerzés a társaságnál, az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes felperest a perki költség viselésére, amelynek körében az ügygondnoki feladatokat ellátó ügyvéd munkadíját a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (R.) 3. § (2) bekezdés a) pontja és (6) bekezdése alapján állapította meg, és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett a feljegyzett 209.900 forint feljegyzett illeték viseléséről.

Az ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatásával a keresete teljesítését kérte.

Álláspontja szerint nincs annak relevanciája, hogy az alperesek visszaélészerű magatartása vezetett-e a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztéhez. Hangsúlyozta, hogy az ok-okozati összefüggésnek a volt ügyvezetők ezt követő magatartása, mulasztása és a követelés kielégítésének megghiúsulása között kell fennállnia. A jelen esetben az ügyvezetők mulasztása okozta az adótartozások ki nem elégítését és a beszámoló letétbe helyezésének elmaradása miatt a mulasztási bírságok keletkezését is.

Kifejtette, hogy az alpereseknek róható fel, hogy az adóhatóságnál fennálló tartozásokat nem rendezték. 2013. január 1-jén a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésekor az alpereseknek tudomással kellett bírniuk a 471.000 forint összegű adótartozásról, elvárható lett volna, hogy miután az adóhatósági határozatokból értesültek a mulasztás tényéről, azt pótolják, mert annak hiányában újabb mulasztási bírság tartozást halmoztak fel a cég terhére.

Az adófolyószámlán fennálló hátralék részben bevállaláson alapul, tehát a vezető tisztségviselők tudatában voltak annak, hogy az adótartozásaikat teljes körűen esedékességgel nem lesznek képesek megfizetni. A cég tartozásainak összegét és esedékességét, a likvid eszközök mértékét a könyvelő által összeállított mérleg nélkül is a vezető tisztségviselőknek az üzletév bármely időpontjában ismerniük kell. A vezető tisztségviselő fokozott gondossággal köteles eljárni, amely olyan ismeretek meglétét feltételezi, amelyek alkalmassá teszik a vezetőt a tisztség betöltésére, és mint ilyenről kiemelt gazdasági ismereteket vár el.

Előadta, hogy a kényszersztörlesztés oka az volt, hogy a cég ismeretlen székhelyű adózó volt. Az alperesek sem az adóhatóság, sem a cégbíróság felhívásának nem tettek eleget, mely szintén alátámasztja, hogy magatartásuk felróható volt, mellyel hozzájárultak a kényszersztörlesztés elrendeléséhez, ennek következtében a hitelezői igények kielégítése megghiúsult.

Figyelemmel arra, hogy a keresetét a Ctv. 118/A. § (4) bekezdésben írt vélelemre alapozta, a bizonyítási teher megfordult és a volt vezető tisztségviselőknek kellett bizonyítani, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem a vezető tisztségviselői jogviszonyuk alatt vagy ügyvezetési tevékenységük miatt következett be, továbbá a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtették a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá a cég legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

Az alperesekre háruló bizonyítási teher ellenére az alperesek felelősségüket kimenteni nem tudták, bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő.

A rendelkezésre álló adatok szerint nem tették meg az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá a cég legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

A cég saját tőkéje már 2012. évben a jegyzett tőke alatt volt, folyamatos likviditási problémákkal kellett szembesülnie, ezért vagy pótbefizetést kellett volna eszközölnie, vagy a működéséhez külső forrást kellett volna bevonnia, csődvédelmet kellett volna kezdeményeznie, vagy végső lehetőségként intézkednie kellett volna a cég jogutód nélküli megszűnéséről.

A taggyűlés összehívásáról kellett volna gondoskodnia a Gt. 141. § (1) és (2) bekezdés a) pontja

szerint a számviteli törvény szerinti beszámoló jóváhagyása érdekében, és a Gt. 143. § (2) bekezdés alapján arra figyelemmel, hogy a cég saját tőkéje veszteség folytán a törzstőke felére csökkent, és a céget fizetéseképtelenség fenyegeti, ugyanis a Gt. 143. § (3) bekezdése alapján a (2) bekezdésben megjelölt esetekben a tagoknak határozniuk kell a pótbefizetés előírásáról vagy a törzstőke más módon való biztosításáról, illetve a törzstőke leszállításáról, mindezek hiányában a cég átalakulásáról, illetve jogutód nélküli megszűntetéséről.

A cég fizetési könnyítés iránti kérelmet nem terjesztett elő az adóhatósághoz, amelyből az következik, hogy az alperesek tudatában voltak annak a ténynek, hogy a társaság nemcsak átmeneti fizetési nehézséggel küzd, hanem tartós fizetéseképtelen helyzetben van. Az ügyvezetők a 2013. évi beszámolót már nem készítették el, az évente kötelezően megtartandó taggyűlést sem hagyták jóvá. A beszámolót, az adóbevallásokat a cég megszűnéséig 0-s adattartalommal is be kellett volna nyújtaniuk, és amennyiben fizetéseképtelenné vált a cég kezdeményezhették volna a felszámolást, amivel megelőzték volna, hogy a cég adóssága tovább nőjön.

Sérelmezte a felperes, hogy az elsőfokú bíróság a könyvelő tanúvallomását olyan bizonyítéknak találta, amely alkalmas a törvényi vélelem megdöntésére. Álláspontja szerint nyilatkozata alapján is az a következtetés vonható le, hogy az alperesek nem úgy jártak el a cég vezetése során, ahogy egy cégjegyzésre jogosult képviselőtől az adott helyzetben elvárható. A cég könyvelési iratait át sem adták az új könyvelőnek, megbízási szerződést nem kötöttek, megbízási díjat nem fizettek, a cég megszűntetésével kapcsolatban vagy a törvényes működés helyreállítása érdekében sem kértek tájékoztatást a könyvelőtől. A tanúvallomás alapján az sem nyert bizonyítást, hogy miért csökkent jelentős mértékben a cég vagyona. A könyvelő tanúvallomása nem alkalmas annak bizonyítására, hogy nem az alperesek ügyvezetői tevékenysége miatt következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet. Kiemelte, hogy az alperes azzal kapcsolatban nem állított semmit sem írásbeli, sem szóbeli védekezésében.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás alapján a tényállást helyesen állapította meg, azonban az abból levont érdemi döntésével a Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet.

Az elsőfokú bíróság helyesen abból indult ki, hogy a vezető tisztségviselők felelősségét a felelősség megállapításának alapjául szolgáló magatartás tanúsításának időpontjában hatályban volt jogszabályi rendelkezések szerint kell elbírálni. A Ctv. a vezető tisztségviselő felelősségének megállapíthatósága körében annak tulajdonít jelentőséget, hogy a cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően a vezető tisztségviselő a hitelezői érdekek elsődlegességének megfelelő magatartást tanúsított-e. Ebből az következik, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének kezdő időpontja határozza meg az alkalmazandó normaszöveget, hiszen az ezt követően tanúsított magatartás értékelésével kell állást foglalni a vezető tisztségviselő felelőssége kérdésében, amire a magatartás tanúsításának időpontjában hatályos jogszabályi rendelkezéseket kell alkalmazni.

A felperes keresetében az alperesek által vezetett cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének kezdő időpontjaként 2013. január 1. napját jelölte meg, amely időpontot az alperesek nem vitatták.

Az elsőfokú bíróság helyesen tartotta szem előtt, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet akkor következik be, amikor a cég a tartozásait likvid vagyon hiányában nem képes kifizetni (objektív feltétel) és erről a vezető tisztségviselő tudomást szerzett, vagy gondos eljárás esetén

tudomást kellett volna szereznie (szubjektív feltétel).

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet megállapíthatóságához szükséges objektív feltétel akkor következik be, amikor a cég esedékes tartozásainak összege meghaladja a társaság likvid vagy likviddé tehető vagyonát, és ezt a helyzetet a tartozások átütemezésével, esetleg reálisan visszafizethető kölcsön felvételével vagy más módon nem hárították el. A szubjektív feltétel kapcsán azt kell vizsgálni, hogy az objektív feltétel bekövetkezéséről történő tudomásszerzés egy ilyen tisztséget ellátó személytől kellő gondosság tanúsítása esetén elvárható-e. A vezető tisztségviselő nem szakszertű, gondatlan eljárására, kompetenciahiányára alappal nem hivatkozhat. A vezető tisztségviselő feladata az adós gazdálkodó szervezet esedékes lejárt tartozásainak, a cash-flow kimutatásnak a figyelemmel kísérése. A vezető tisztségviselő a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezéséről tudomást szerezhet a lejárt, nem vitatott és ki nem fizetett tartozások fennállásából, az éves beszámoló adataiból.

Mindezekre figyelemmel a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet a cégnél 2013. év elején bekövetkezett.

A Ctv. 118/A. § (3) bekezdésére alapított kereset esetében a hitelezőt terheli nemcsak a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének és idejének, de a jogellenes ügyvezetői magatartás (az ügyvezetési feladatok hitelezői érdeksérelemmel történő ellátása, a jogellenes magatartással okozati összefüggésben bekövetkezett vagyonsökkenés és annak mértékének, avagy a hitelezői követelések teljes kielégítés megghiúsulása) bizonyítása.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe, hogy a Ctv. 118/A. § (3) bekezdése alapján az ügyvezető nem a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezéséért, illetve az azt előidéző rossz gazdasági döntésért felel, így nincs jelentősége annak, hogy ez a helyzet miért következett be, jelentőséggel a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontja és az ezt követően tanúsított ügyvezetői magatartás, valamint az ezzel a magatartással összefüggésben kielégítetlenül maradó hitelezői követelés bír. Az azt megelőző időszakra a felperes fellebbezésében állított mulasztás vizsgálatot nem igényelt, a jogszabályi rendelkezések kizárták az alperesek felelősségének megállapítását.

A fenyegető fizetéseképtelenség fennállása alatt a vezető tisztségviselőknek a hitelezői érdekeket szolgálva kell gazdálkodniuk. E gazdálkodási elv betartásának kötelezettsége az ügyvezetőknél addig áll fenn, amíg a cégnél a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet.

A felperes megalapozottan állította, hogy a kényszertörlési eljárás alatt is eleget kell tennie a társaságnak az éves beszámoló külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési kötelezettségének.

Helytállóan utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy önmagában a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése nem alapozza meg a vezető tisztségviselő hitelezőkkel szembeni helytállási felelősségét, és az alperesek felelősségét megalapozó magatartásnak az éves beszámoló letétbe helyezésének az elmulasztása sem tekinthető. A vezető tisztségviselő hitelezőkkel szembeni helytállási felelősségét ugyanis csupán az idézett - a Ctv. 118/A. § (3) bekezdésében említett - három konjunktív feltétel együttes fennállás alapozza meg.

A jelen perben alkalmazandó 2013. január 1-jétől 2013. január 31-ig hatályos Ctv. 118/A. § (4) bekezdésének második mondata szerint a hitelezői érdekek sérelmét abban az esetben vélelmezni kell, amennyiben a vezető tisztségviselő a cég megszűntnek nyilvánítását megelőzően nem tett eleget az éves beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesíti a 98. § (3) bekezdés a), c)-d) pontja szerinti beszámoló-készítési, irat- és vagyonátadási, továbbá

tájékoztatási kötelezettségét. A (4) bekezdés első mondata szerint mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá a cég legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

A vélelem a bizonyítási terhet megfordítja, a kártérítési felelősség megállapításához szükséges egyes tényállási elemek bizonyításának kötelezettségét a felperesről az alperesre terheli.

A bizonyítási teher megfordítására vonatkozó szabályt az indokolja, hogy a vezető tisztségviselő az őt jogszabályi rendelkezés folytán terhelő kötelezettségnek nem tesz eleget, ezzel megnehezíti az adós hitelezőinek tájékozódási lehetőségét abban, hogy az adós gazdálkodása hogyan alakult a felelősség megállapítása szempontjából releváns időszakban, milyen ügyletek megkötésére került sor, a vezető tisztségviselő terhére milyen magatartások értékelhetők.

A törvényi vélelem alapján vélelmezni szükséges, hogy ezen mulasztást követően bekövetkezett vagyonsökkenés az adós hitelezői érdekeket sértő magatartásának következménye, vagyis vélelmezni kell a vezető tisztségviselő hitelezők érdekeivel ellentétes magatartását és az annak következtében bekövetkezett vagyonsökkenést.

A Kúria által elfogadott és irányadónak tekintett jogértelmezés szerint a Ctv. 118/A. § (4) bekezdésében szabályozott vélelem azt jelenti, hogy amennyiben a felperes bizonyította jogszabályban felsorolt tényállási elemek (a cég megszűntnek nyilvánítását megelőzően a cég éves beszámolójának letétbe helyezésével és közzétételével kapcsolatos vezetői feladatok elmulasztása) fennállását, továbbá bizonyította a cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezése időpontját, és ezt követően bekövetkezett vagyonsökkenést, vagy a hitelezői követelések teljes kielégítésének megghiúsulását, úgy utóbbiakat okozati összefüggésben állónak kell tekinteni az alperes vélelmezett, a hitelezői érdekeket sértő vezetői magatartásával (Kúria Gfv.VII.30.059/2015/5., Gfv.VII.30.024/2015/4.).

A vezető tisztségviselő a vélelemmel szemben bizonyíthatja, hogy a terhére értékelendő magatartások nem eredményezhetik kártérítési felelősségének megállapítását, pl. nem neki róható fel az éves beszámoló letétbe helyezésének, közzétételének elmaradása, ő ugyanis mindent megtett a beszámoló elfogadása érdekében, de a legfőbb szerv nem hozott döntést vagy nem fogadta el a beszámolót. Bizonyíthatja, hogy a felperesnek az adós vagyoni helyzetéről történő tájékozódását valójában nem akadályozták az át nem adott okiratok, mivel azok marginális jelentőségűek voltak. Azt is bizonyíthatja a vezető tisztségviselő, hogy a terhére értékelt vagyonsökkenés nem az ő felróható, a hitelezők érdekeivel ellentétes magatartásának következménye.

A jelen perben alkalmazandó normaszöveg szerint a vezető tisztségviselő akkor mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá a cég legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásában rögzítette, hogy a cég 2013. évre és azt követően a beszámoló letétbe helyezési, valamint közzétételi kötelezettségének nem tett eleget, de ítéletének jogi indokolásában az ezzel kapcsolatos megfelelő jogi következtetést nem vont le.

Az alperesek a kötelezettség teljesítésének hiányát nem vitatták, ez pedig azt jelenti, hogy az éves beszámoló letétbe helyezésének és közzétételének elmulasztása miatt törvényi vélelem szólt

amellett, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az alperesek ügyvezetői feladataikat nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látták el, és ezzel okozati összefüggésben hiúsult meg a felperesnek mint egyedüli hitelezőnek a kényszertörlési eljárásban bejelentett követelésének a teljes kielégítése. Az alperesek azt a felperesi tényállítást sem tették vitássá, hogy a felperes keresetében megjelölt összegű teljes hitelezői igény kielégítése megghiúsult.

A Ctv. 118/A. § (4) bekezdése folytán fennálló törvényi vélelem alapján a Pp. 3. § (3) és (5) bekezdése szerint a perben az alpereseknek kellett volna bizonyítania azt, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személyektől elvárható valamennyi intézkedést megtették a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá a cég legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

Az alperesek az őket terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére a fennálló vélelmet megdönteni nem tudták, erre a védekezésben felhozottak alkalmatlanok voltak. Kizárólag azt állították, hogy bár mindent megtettek, nem tudott a cég árbevételt realizálni. Azon túl, hogy ezen előadásukat semmilyen bizonyítékkal nem támasztották alá, e hivatkozott körülmények nem alkalmasak annak igazolására, hogy minden tőlük elvárható intézkedést megtettek a hitelezői veszteségek elkerülése vagy csökkentése érdekében. Azt nem is állították, hogy bármilyen intézkedést tettek volna a cég legfőbb szerve intézkedéseinek a kezdeményezése érdekében. Ez azért is bír különös jelentőséggel, mert a felperes alperesek által vitássá nem tett előadása szerint a cég tartozásának a többsége a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a cégre az alperesek mulasztásai miatt kiszabott adóbírság volt, amely mulasztás nyilvánvalóan nem tekinthető a hitelezői érdekek elsődlegességének megfelelő magatartásnak.

Mindezek alapján a Ctv. 118/A. § (3) bekezdésében írt tényállási elemek maradéktalanul megvalósultak, a felperes bizonyította a cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének kezdő időpontját (2013. január 1.) és ezt követően a kényszertörlési eljárásban egyedüli hitelezőként bejelentett keresetnek megfelelő összegű hitelezői követelése kielégítésének teljes megghiúsulását, amit a fennálló vélelem miatt okozati összefüggésben állónak kell tekinteni az alperesek vélelmezett hitelezői érdekeket sértő vezetői magatartásával.

Tekintettel arra, hogy az alperesek a Ctv. 118/A. § (4) bekezdése szerint fennálló vélelmet a Pp. 164. § (1) bekezdése, a Pp. 3. § (5) bekezdése szerint őket terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére nem tudták megdönteni, őket kártérítési (helytállási) felelősség terheli a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően tanúsított (vélelmezett jogellenes) magatartásuk miatt, a kényszertörlési eljárásban bejelentett, de az eljárásban meg nem térült követelésért.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét - a fellebbezés korlátai között - megváltoztatta és a Ctv. 118/A. § (3) bekezdése alapján a keresettel egyezően marasztalta az alpereseket mint a cég volt vezető tisztségviselőit a felperesnek mint hitelezőnek a kényszertörlési eljárásban bejelentett, de meg nem térült, az alperesek által nem vitatott összegű követelésének a megfizetésére. A fellebbezés nem érintette az elsőfokú ítéletnek az alperesek ügygondnokának munkadíjára vonatkozó rendelkezést.

A felperes fellebbezése sikerre vezetett, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése értelmében kötelezte az alpereseket a felperesnél a jogi képviselő munkadíjában felmerült perköltség megfizetésére, amelynek mértékét a R. 3. § (2), (5) és (6) bekezdései alapján a kifejtett jogtanácsosi tevékenység mérlegelésével és a pertárgyérték alapul vételével állapította meg. Az ismeretlen helyen tartózkodó alperesek ügygondnoka a fellebbezésre

észrevételt nem tett, a fellebbezési tárgyaláson szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, így a másodfokú eljárással összefüggésben számításba vehető költsége nem merült fel.

A felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt kereseti, valamint fellebbezési illeték megfizetésére az Itv. 59. § (1) bekezdése és 74. § (3) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az alperesek kötelesek az államnak.

Budapest, 2017. január 25.

. Koday Zsuzsanna s.k.  
a tanács elnöke

Dr. Pusztai Anita s.k.  
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsanna s.k.  
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő